

Posudek magisterské práce *Modernizace japonských démonů*

Autor práce: Bc. Anna Štefanová

Autor posudku: Mgr. Anna Křivánková, Ph.D.

Celkové hodnocení: C

Struktura a formální hledisko práce:

Struktura práce je v zásadě logická, autorka nejdříve představuje různé druhy japonských démonů (*jókai*) a jejich historické vnímání, přičemž zohledňuje především období Heian, Edo a Meidži. Právě posledně jmenované období se vyznačuje úpornou modernizací a tím pádem i velkými změnami ve vnímání nejrůznějších nadpřirozených bytostí, třetí kapitola pak přibližuje tyto změny na díle Enrjóa Inoueho a Kunia Janagity. Ve zbývajících dvou kapitolách pak autorka rozebírá modernizaci démonů ve 20. a 21. století a věnuje se analýze pop-kulturních děl souvisejících s touto tematikou. Závěr shrnuje kapitoly a z nich vyplývající poznatky, přičemž autorka formuluje vlastní myšlenku ohledně proměny vnímání japonských strašidel. Následuje seznam použité odborné literatury.

Jak již bylo řečeno výše, práce celkově působí relativně uceleně a logicky, nicméně by jí prospěl propracovanější úvod, zejména jasněji formulovaná metodologie a teoretická východiska. Použitá odborná literatura je vzhledem k nutnosti práce se západními zdroji zvolena vhodně, ovšem v jejím seznamu by bylo dobré zmínit odděleně od sekundárních i primární zdroje. Rovněž je škoda, že se práce opírá téměř výhradě o západní zdroje – sice je to vzhledem k jazykovému zaměření autorky pochopitelné, ale možná by bývalo dobré poohlédnout se alespoň po nějakých anglicky psaných (či do angličtiny přeložených) pojednání japonských autorů, mj. Šigerua Mizukiho.

Velmi neuspokojivé je jazykové zpracování. Pominu-li různé stylistické nedostatky, problémy s interpunkcí, občasné hrubky a záměny pomlčky a spojovníku, vadí zejména chyby v transkripci japonštiny (především v nejednotnosti, tj. kombinování Hepburnovy a české transkripce, často i v jednom slově – např. *onmyódži* namísto *onmjóđži* či *onmyóji*, dále Enryo/Enrjó, Tokio/Tokyo apod.), špatného skloňování jmen (zejména u Enrjóa Inoueho a Kunia Janagity), špatný přepis japonských termínů (*hjakku* namísto *hjaku* apod.) a poměrně nepřesné vysvětlování některých znaků a termínů (viz poznámky v textu). Podobná pochybení jsou samozřejmě pochopitelná, je-li autorem práce student jiného oboru než japanologie, nicméně je třeba zdůraznit, že jim šlo snadno předejít včasnou odbornou konzultací. Zbytečně pak srážejí celkovou úroveň textu.

Obsah práce:

První dvě kapitoly práce působí rozpačitě, zejména vinou výše zmíněných pochybení ve vysvětlování různých termínů a znaků. Historický přehled vnímání *jókai* je zajímavý a v textu má nepochybně své místo, nicméně je kusý a nepatřičně působí vynechání téměř 400 let mezi obdobími Heian a Edo. Přiblížení změn období Meidži na díle Enrjóa Inoueho a Kunia Janagity považuji za vhodné a zajímavě popsané.

Kapitola o modernizovaných démonech v současné populární kultuře je rozdělena do víceméně logicky navazujících podkapitol, přičemž každá působí uceleně a zajímavě, zejména úvahy o metaforách ve hře *Persona 5*. Podnětná je i následná úvaha v kapitole 5, rozebírající roli technologie coby nového „démona“. Ke komercializaci *jókai* je však třeba podotknout, že nejde výhradně o jev moderní doby, jelikož např. nejrůznější suvenýry, masky apod. se prodávaly už v dřívějších stoletích.

V závěru se autorka možná dopouští místy až příliš radikálních úvah – zejména té o definitivní zbavení děsivosti, jelikož snaha o „polidštění“ či „ochočení“ démonů a potěšení z jejich zábavnosti jsou patrné už v předchozích historických obdobích – nicméně celkově jde vhodné shrnutí celé práce.

Závěr:

Z textu je patrný hluboký zájem autorky o japonskou kulturu a rovněž i nepopiratelné znalosti pop-kulturních děl, ať už z oblasti mangy, anime či videoher. Samotná práce místy trpí formálními chybami a samozřejmě je limitována použitím nejaponských zdrojů, nicméně obsahuje a rozvíjí zajímavé myšlenky, na které by autorka mohla navázat podrobněji zpracovanou disertací.